

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindellicorum

Cap. X. De Alberti Jejuniis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

CAPUT X.

De Alberti Fejuniis.

Albertus victoriis minimè insolescens sed assultibus diabolicis humiliatus non tam Sathanæ, ceu canis cuiusdam catenâ alligati vires formidans, quàm ipse solus dolos, ac stratagemata metuens, quàm sine singulari gratiæ Divinæ lumine, non dicam, superare, sed ne quidem ab iis sibi sufficienter cavere posset, illa semper arma ad manum parata habebat, quæ ad hostem adeò fortem vincendum potentiora sunt; inter alia verò carnis macerationes adhibebat, quibus adeò impensè studebat, spiritui planè addictissimus, cuius unice partes fovebat, ut recensitis mortificationibus sibi minimè sufficientibus seipsum acriter quasi persecutus, asperitiam in diem modico pane & aquæ haustu contentus sibi indixerit, existimans se non satis exercere ordinaria consuetudine Ecclesiæ & Congregationis precepta, nisi quoque extraordinaria superaddideret eo cum excessu, ut ad magna

corporis debilitatem non sine vitæ discrimine reduceretur: siquidem hac aliis adjuncta afflictione, omnino videbatur, pugnam ipsi mortalem cum aliquo salutis suæ infidiatore intercedere; carnem suam eousque coërcuit, ut adversus spiritum non solum amplius recalcitrare, sed ne quidem sensui quocunque tandem modo porro obedire posset. Atque in hoc non absimilem habebat consolationem, quam homo quispiam carnalis sentiret, mundi amicus, ac sensualitatis mancipium, posteaquam corpus suum egregiè nutritivisset, illique adblanditus fuisset, quòd minimè pigrum suarum, quas appeteret, voluptatum, atque inordinatorum desideriorum ministrum experiretur.

Hujusce rei factus ego certior, quia mei, quo tunc in ista Canonicaungebar, erat officii, ad me seorsum vocatum perhumaniter allocutus, ei consului, *ut in se macerando non nihil moderatior esset, quippe quòd obsequium DEO exhibitum esse debeat rationabile, cui id tum tantò sit futurum acceptius, quantò amplius virtute prudentiæ*

oc

*ac discretionis fuerit conditum, qua utraque
 diuturnius, meliusque ipsi serviretur. Verum
 tam tanto ipsum tum fervore occupatum
 comperi, itaque huic jejunii exercitio ap-
 plicatum, ut non dubitaverit, tametsi ad
 modum modestè, rem facere controver-
 sam, utrum plus sibi prodesset tunc jeju-
 nia sua eo modo proficere, vel obediendo
 eadem moderari: nam si remitteret, ti-
 mebat, ne in eo conflictu victoriæ, cui po-
 tundæ jam jam vicinus esset, jacturam
 subiret. Ego certè re ipsa deprehendi,
 quòd tunc tam grandis ipsius fervoris ex-
 cessus esset, ut agnoscere verum nequiret:
 quapropter adimens illi occasionem per-
 gendi ulterius, ipsi discrimen proposui
 perdendi utriusque simul, corporis & animæ,
 quòdque, si proprium judicium sequeretur, sui
 ipsius crudelis homicida evasurus esset: de-
 in etiam, quòd in propria causa iudex com-
 petens esse non posset, benè tamen ego: ni-
 hilominus hoc negotium suis in precibus DEO
 singulariter commendatum haberet, interim
 non aliud in contrarium opponens viam su-*

am pergeret, & manè sequentis aiei ad me rediret.

Promptè tum Albertus obediens altera die manè ad me regressus est, at planè alius ab eo, quàm vespere antecedente fuisset: nam in genua procumbens non sine lacrymis copiosè fuis veniam petit scandali, quod se mihi dedisse suspicabatur, non statim dato consilio obsecutus, cum, quidquid dixissem, verissimum esset: ad meam voluntatem exequendam se paratissimum exhibere, proinde solummodo eandem ipsi intimarem, inque sue vindictam temeritatis, quam esset promeritus, pœnam injungerem. Et totum hoc dixit absque minimo excusandi se se dato indicio, suam videlicet declarando intentionem qualis illa fuerit, tum quando mihi respondit: nimirum gratius ipsi erat confundi, quàm culpâ immunis videri: id quod postmodum prorsus distinctè ex suo Patre spiritali intellexi: videlicet, quod à desiderio jejunii, cujus admirandos fructus tum fortè eius menti inhærentes, sexcenta Divorum exempla ipsi suggerebant, omnimodis oc-

cu-

cupatus, ne quidem capere potuerit, quod
 sibi proponeretur; utque vidit, tam in-
 pinatò obicem sibi poni, quò minus
 consequeretur, quò non pedes sed alas po-
 tiùs directas, ut citiùs eò perveniret, sibi
 habere videretur, idcirco quasi extra se
 raptus, admodum turbatus fuerit: verùm
 subjunxit, nunquam contrariam se verita-
 ti, inque detrimentum obedientiæ tanto-
 perè ab se honoratæ, & amatæ opinionem
 fovisse, arbitratum, quòd, si inspectanti-
 bus, atque tacentibus Superioribus inedia
 se maceraret, silentium illud tacitæ locum
 licentiæ subiret, priùs jam à multis aliis
 Abbatibus obtentæ, eiusmodi scilicet je-
 junia omnesque alias vitæ pœnitentis au-
 steritates pro suo arbitrio exercendi.

Tam humili, tamque prompta remis-
 sione, qualem omnino opperiebar, admo-
 dum delectabar, postquam denuò animo
 addidissim, suffecerat mihi, ut in extraor-
 dinariis jejuniis morem jejunandi com-
 munitati usitatum pro libitu continuaret.
 jejunia verò sextæ Feriæ, ut aliquantulum
 mœrore ipsum levarem, in pane, & aqua
 pro-

sequeretur: ad hæc reliquas omnes licentias paucis limitationibus adhibitis ipsi confirmavi, quæ omnia læto animo deinceps observavit, donec ab aliis Abbatibus aliud statueretur.

Ex quo colligitur, non malè fieri, si quandoque à nimio fervore nonnihil remittatur, quippe qui nimium angustis limitibus circumscriptus torrentis instar cum impetu currentis, obedientiæ aggeres perrumpere, & liberè ac dissolutè excurrendo Regularem ordinem ac disciplinam adjuvante inimico dissipare possit.

CAPUT XI.

Injurias perfert.

Austeritates quantumvis asperæ ac grandes animis etiam delicatioribus dulces semper visæ sunt, quas à proprio iudicio approbatas homines sibi procurare satagunt, quæ stultitia in illis notatur, qui in seipos verberibus crudeliter desævientes carnem malè nutritam dilacerant, dùmque multiplices à propriis ma-

ni-